

Sivujen sisältöä

Presidentin palsta	2
Leijonia Suvilystillä	3
Tehtiin Silakkamarkkinat ja -lehti	5
Veitsien terällä	9
Timppa maailmalla	10
Motoristileijonan uusin rakkaus	12
Jouluporsas Juulian ihmeelliset seikkailut	14
Ladyjen huvimaja	16

Tämän julkaisun ovat rakentaneet Hannu, Jukka, Antti, Timppa ja Lauri. Joulusadun on kuvittanut lady Mirja. Julkaisun virheistä ottaa haukut vastaan Antti, sillä hänellä on näissä asioissa eniten kokemusta.

***Erinomaista Joulua ja Uutta Vuotta
kaikille LC-ladyille sekä -veljille!***

ARVOISAT LUKIJAT

Leijonakausi 2006–2007 on jo edennyt pitkälle syksyyn. Kesällä kävimme luovuttamassa klubin ladyjen lahjoittaman, lion-veljien pystyttämän huvimajan Uudenlahden vanhainkotiin.

Silakkamarkkinat on viety läpi kunniakkaasti kiitos siitä Terolle ja koko klubiväelle puolisoineen.

Seurakunnalle lahjoitetut, sankarihaudoille asetettavat lyhdyt on korjattu tukevammiksi. Lyhtyihin käymme sytyttämässä kynttilät sekä itsenäisyyspäiväksi että jouluksi. Itsenäisyyspäivän sytytysaika on 5.12.2006 klo 14.00 ja joulun 23.12.2006 klo 14.00.

Lokakuun klubikokous ladyjen kera pidettiin Vuojoen kartanossa. Kokouksen ohessa nautimme maittavan illallisen. Kartanon historiaan tutustuimme asiantuntevan oppaan johdolla, joka kertoi lyhyesti tapahtumia 1500-luvulta tähän päivään asti.

Työaktiviteetteja toivottaisiin, koska veljien sekä ladyjen sormet syyhyävät tekemisen puutteesta, joten mietitäänpä mahdollisia kohteita ja toteutetaan niitä kevään kuluessa. Klubin lentopalloillat tiistaisin Merikoululla klo 19.00–21.00 kaipaavat lisää osallistujia. Presidentti antaa mielellään opastusta lajin saloihin, joten joukolla mukaan 2.1.2007 alkaen.

Talvea odotellen!

Hannu ja Eila

Heikki Koivisto oli junaillut illan, jossa veljet ja ladyt viihtyivät.

Leijonia suvilystillä

Rauman kansalaisopiston Suvilyst oli niimensä veroinen paikka LC Rauma/Reimarin vaihtokokoukselle.

Meri välkehti, aurinkokin madalsi viimein säiteitensä, miesten puolella kiuas kihisi, veljet ja ladyt viihtyivät.

Kovin pitkiä puheita ei pidetty. Presidentin vaihto kuitenkin hoidettiin asiaan kuuluvin menoin. Mikko Puntari lupasi sopeutua pastpresidentin rooliin ja luovutti käätynsä Hannu Ruskamolle.

Ansoitunut pastpresidentti Keijo Oikari sai päästön kunnioitetuksi rivimieheksi. Keijon tuntien, on kuitenkin ihan sama millä vakanssilla hän klubissamme touhuu. Määräilee vanhasta muistista vielä pitkään eikä se suinkaan ole pahitteeksi.

Kustannussäästöjä kuljetuksissa

Jostain syystä monet veljet ladyineen olivat pakkautuneet samaan autoon, ilmeisesti vain säästääkseen polttoainekustannuksia.

Erityisesti juuri näille kyytimatkaajille tuntui lohikeiton ja saunamakkaran sekä oluen ohella maistuvan myös kylmä kirkas

sekä myöhemminkin kahvin ohella tarjottu kauniinkeltainen arvojuoma.

Kaikki eivät kuitenkaan tulleet autolla.

Palkittuja.

Vesa Tuuli polki fillarillaan vastatuuleen Kortelan kyläraitilla. Motoristi Lauri Kempinen saapui paikalle silloisella Triumphillaan, joka nyt on vaihtunut tosi kovan luokan koneeseen, josta Helvetin Enkelitkin vain uneksivat.

Merenaaltoihin ilman rusetta

Oikeaoppisella saunareissulla pitää aina olla mukana kunnan Tarzan.

Pressan virasta vapautunut Mikko Puntari nähtiin Suvilystin saunan verannalla huolettomasti pullistelevana miehenä. Paparazzi ehti kuitenkin yllättää. Sitten apteekkari uhmasi Kortelanlahden hyisen kylmää merta syösksen laiturilta aaltoihin.

- Menikö se nyt mereen ilman rusetta!
- Oli sillä sentään uimahousut!
- Pää näyttää viimeinkin olevan pinnalla!
- Taitaa huomenna parannella flunssaa ja ottaa aspiriinia yksityiskäyttöön, arveltiin viluisten toppatakkimiesten grilliporukassa.

Naisia saunassa

Suvilystissä järjestetty vaihtokokous onnistui täydellisesti, mitä nyt naisten sauna jäi vaille Tarzan-Mikon veroisia Janeja.

Soilikki ja Mirkku kävivät sentään katsastamassa lämmitetyn saunan ja totesivat paikan tasokkaaksi.

- Tullaan joskus toisella kerralla! Täällä on nyt riittävästi muutakin ohjelmaa. Uimapukukin unohtui kotiin ja kampausero meni sekaisin!

Samana mieltä tuntuivat olevan muutkin ladyt.

Antti

Tehtiin silakkamarkkinat sekä -lehti

Rauman 18. Silakka-
markkinat alkoivat
kohdallani Silakka-
lehden toimittamisesta.
Ei se niin helppoa ole
kuin voisi kuvitella.

Oikeastaan siihen kului koko kesän loppupuoli. Ei voi mennä mökille pitkäksi aikaa. Aina on joku homma, jonka takia pitää palata Raumalle.

Presidentti Hannu Ruskamo toi tervehdyksensä ajoissa. Hänen kanssaan vahdittiin ilmoituspuoltakin tarkasti. Projektijohtaja Tero Reinkoldt hoiteli hommansa tyylikkäästi laatien kelpo listan markkinamyyjistä.

Jukka Kolsiota on kiittäminen lehdessä julkaistusta markkinakartasta, ja erityisesti kartan uudesta terävästä versiosta sekä Kati Napan kuvasta.

Tätikabaree hurmasi yleisön.

Kuka ei kuulu joukkoon?

Kaikki ei kuitenkaan mene kuten on suunniteltu. Kati jätti tulematta. Verkkokalvon irtoaminen silmästä on todella pätevä syy. Lehti oli kuitenkin jo painossa, joten Katin peruuntumista siihen ei voinut korjata. Mutta Kati oli korvattavissa.

Vain yksi puuttui

Tähän asti pahinta on, että ainakin yksi ilmoitus on jäänyt lehdestä pois. Siitä muistutti Rouhaksen Kimmo. Auringontarkka silakkalehtifani Kimmo ei toistaiseksi ole ilmoittanut löytäneensä lehdestä kuin toisen, muttei yhtä vakavan virheen. Etusivun yläkulman XVIII:stä puuttui yksi tolppa.

Istuin taittajan vieressä, kun se kolmas tolppa paikalleen lisättiin. Lehden marginaali kuitenkin oli syönyt lisätyn tolpan painatusvaiheessa. Tällaista en osannut ottaa huomioon eikä osannut lehden taittajaan.

Kafé Pootor tarjosi markkinoiden maukkaimmat rinkelikahvit.

Kalankäsittelykilpailun jännitystä.

Ohjelma toimi

Kaupunginjohtajan sihteeri oli aikataulussa, joten Arno Miettinen pääsi palstoille ikivanhalla valokuvallaan. Marko Haapasaa-ri tutki Leijona-tilejä kaikessa kiireessään, sillä piispantarkastus lähestyi. Ajoissa hän kuitenkin lähetti kunnon tiivistelmän viime vuoden voitonjaosta. Urpo Nieminen järkkäsi silakkamarkkinoille laatuohjelman, joka toteutuessaan yllätti myönteisesti.

Heikki Sillman hoiteli kuulutuksen, kuten vain kokenut perhokalastaja ja ansioitunut puhetyöläinen sen tyylikkäästi tekee.

Kuka tuuraisi Kati Nappaa? Paikalle tilattiin Tapani Hollming, joka pienen alkuverryttelyn jälkeen pääsi vauhtiin ja otti yleisönsä. Tapani meni kuitenkin sunnuntaiksi koiranäyttelyyn ja tilalle saapui pyhämaalainen kalojen käsittelyn ammattilainen Vesa Rantamaa.

Tuskin yleisöstä monikaan haikaili paikalle J. Kolmosta tai K. Nappaa.

Kalankäsittelyn todellisia ammattimiehiä löytyy näköjään lähempääkin, ja halvemmalla.

Silakkamarkkinoilta löytyy jokaiselle jotakin.

Tyylikkää avustajat

Keijo Oikari kertoi Kodisjoen Saluksella luonnonravintolammikoita viljelevästä Jarkko Virtasesta, työkaverini taas Riku Arousuvan suuresta hauesta.

Koska antennit olivat ulkona, jutut kulki-
vat. Niissä huhuiliin euralaista Erkki Sink-
kosta purreesta Turajärven tappajahauesta.
Otin yhteyttä Erkkiin ja juttu syntyi.

Toïssä valokuvaaja Esa Urhonen räpläsi
kuvapäätettään. Osuin paikalle kreivin ai-
kaan. Ruudussa oli mies, joka kiskoi päät-
tiinsa silakkaverkkoa.

– Oltiin kaverin kanssa silakkaverkoilla
ja katsos! Tässä on kuvia reissulta.

– Lahjoitat varmaan osan kuvista Reima-
ri-leijonien kuuluisaan Silakkamarkkinat-
lehteen. Sen levikki on tällä kertaa 28000.
Tuoresilakka on markkinoilla harvinaista,
joten saat kuvasi etusivulle.

– No joo! Valitse sitten näistä! Tehdään-
hän me aina toisillemme vastapalveluksia.
Tulikin mieleen, että voisit tulla tekemään
jutun Pyhärannan Santtiolta.

Perinnöksi siaanpyyntijuttu

Toimittaja Vesa Veikkolalta olen saanut en-
nenkin juttuja Silakkamarkkinat-lehteen.
Istuimme samassa työhuoneessa.

– Kun sinä siinä niitä silakkajuttujasi taas
rakentelet, ja ilmeisesti pieret vielä sen takia
vertakin, niin sopisiko siihen lehteen juttu
yhdessä Raijan suuresta turskasta Norjan ve-
sillä. Minulla olisi siihen viiden kuvan sarja
sekä juttu.

– Maksullinen?

– Vaihtokauppaa vain. Tiedät kyllä miten
vastapalveluksia tehdään! Minulta jäi Raili-
on Anen kanssa kesken eräs pyhämaalainen
siaanpyyntijuttu. Hoitelet sen pois päiväjär-
jestyksestä.

Vennu lähti saman tien Espanjaan, lupa-
si tulla takaisin toukokuussa. Ehkäpä hän
unohtaa nuo vastapalvelukset. Toisaalta sillä
on näissä asioissa hevosen muisti. Viimeksi
näin hänet Timo Koivusalon elokuvassa
”Kalteva torni”. Vennu oli oikein luonteva
roolissaan näytellessään hullua. Suosalo pisti
kyllä paremmaksi.

Minulle jäi perinnöksi Anen siikarysäjut-
tu. Pakko se oli hoitaa Vennun paistatellessa
päivää Espanjassa.

Eiköhän mennä uimaan

Tuoreen maisterin Tapio Niemen ja rouva
Lean kanssa vietettiin saunailtaa mökillä
Euran Turajärvellä.

Heitin rankat lölyt ja parin oluen jälkeen
ehdotin, että maisteri kirjoittaisi jonkun ju-
tun Silakkamarkkinat-lehteen, jonka jakelule-
vikki on tällä kertaa 28000 kappaletta.

Valiokunnilla riitti neuvoteltavaa.

– Jonkun historiallisen jutun voisin tehdä.
Muistatko, että Raumalla oli vesikioski?

– Ei käy! Joku ihan toisenlainen juttu! Ja
hommaa lisukkeeksi hyvä kuva!

– Saat jutun. Ja minä kai saan sen arvoa
vastaavan stipendin, vai onko laskutus pa-
rempi tapa?

– Eiköhän mennä uimaan!

Juttu tuli aikanaan Jouko Nummela otta-
malla kuvalla varustettuna kertoen legendaar-
isesta kirjailijasta Tauno Koskelasta.

Ramonaan silakkamarkkinoiden radio-
mainos piti vielä ideoida ja äänittää. Ideassa
olikin mieltämistä. Vasta seuraavana päivänä
se syntyi mieltämättä. Naisroolista kiitos äi-
tiyslomaa viettävälle, laulua ja teatteritaidet-
ta opiskelevalle työkaverilleni Tuija Ilmasel-
le (nyk. Saarinen), jonka soisin olevan eräs
vastaisista tuotonjaon stipendien saajista.

”Lehti onkin ihan eri juttu”

Tällaista Silakkamarkkinat-lehden räplää-
minen on lyhyesti sanottuna. Kun joku lei-
jonaveljistä on käynyt jossain kokouksessa
tai osallistunut talkoisiin, kirjataan se johon-
kin ansioluetteloon. Kerran käytin puhe-

vuorin, jossa tarjosin lehden tekoon käyttä-
miäni työtunteja vastaavaan listaan.

– Joo. Mutta lehden tekeminen onkin
ihan eri juttu, sanoi silloinen presidentti.

Kuka seuraavan silakkalehden tekeekin,
liittyy siihen paljon puheluita ja pienienkin
asioiden tähden autolla liikkumista. Taka-
vuosina lähetin matkalaskun ajokilomet-
reistä. Kerran se maksettiin. Seuraavana
vuotena ei, joten lopetin matkakulujen las-
kuttamisen.

Kannattaako julkaiseminen?

Olen päättänyt jättää Silakkamarkkinat-leh-
den toimittamisen idearikkaille nuoremmil-
le. Olenhan toimittanut jokaisen tähän asti
ilmestyneen Silakkamarkkinat-lehden. Teen
kyllä mielelläni siihen jokusen jutun, mutta
lehden toimitusvastuusta eli sen arvokkaam-
masta työstä haluan luopua.

Leijona-ajatukseen kuuluu, että tehtävät
vuosittain vaihtuvat. Silakkalehden tekemi-
nen on ollut kiva homma, mutta ei ole leijo-
na-aatteen mukaista antaa vain yhden nauttia
siitä ikuisesti.

Lehdet ovat sitä varten, että niitä kehi-
tetään. Tarvitaan nuorta leijonamieltä sekä
uutta, reipasta toimituskuntaa!

Toisaalta. Kannattaako lehteä jatkossa jul-
kaista? Rauman Silakkamarkkinat on jo niin
tunnettu tapahtuma, että kunnan lehti- ja ra-
diomainonta tuo kyllä markkinayleisön paikal-
le. Toisaalta lehdellä on vakituinen ilmoittaja-
kanta, jota kannattaisi jatkossakin rahastaa.

Pitäisikö tehdä vain 4-sivuinen liite Län-
si-Suomeen tai Uusi-Raumaan, ja kerätä
hieman vähemmän rahaa rivi-ilmoituksilla,
mutta pienemmällä kustannuksella?

Klubin hallitus voisi sitä pohtia.

Antti

Kaikki on myyty.
Viimeinenkin asiakas
poistuu tyytyväisenä.

Tapani Hollming.

Vesa Rantamaa.

Silakkamarkkinoiden kalankäsittelijät eri linjoilla Terävässä veitsessä ei ole vastakiiltoa

Rauman silakkamarkkinoille tulossa ollut ruokataloustoimittaja Kati Nappa sairastui.

Veljet Urpo Nieminen ja Heikki Sillman haalivat kuin taikaiskusta paikalle Tapani Hollmingin ja Vesa Rantamaan.

Nämä miehet osoittautuivat aivan erityyppisiksi kalankäsittelijöiksi ja juuri tämä lisäsi katsojien mielenkiintoa.

Kotoisillakin välineillä

Tapani Hollming lähti esityksessään siitä, että kalaa voi käsitellä ihan kotoisillakin välineillä.

Veitsi voi olla ihan tavallinen kotitalousveitsi, kunhan sitä taidokkaasti käyttää.

– Pääasia on, että veitsi on terävä.

Hollming osoitti, että esimerkiksi ahvenen voi fileoida leipäveitsellä ja kalapiikkinä voi käyttää kotoista haarukkaa. Tarvitaan vain taitoa.

Näillä tarvikkeilla Tapani teki ahvenista laadukkaita fileitä ja neuvoi konstin, jolla viimeisetkin piikkiruodot ahvenista katoavat.

Hän opetti yleisöään käyttämään myös timanttikovasinta, jolla saa veitsen huippu-teräväksi.

– Veitsen kun kääntää aurinkoa vasten, kiiltelevät sen säteet vastaan terästä. Kun

veitsi on terävä, sen terässä ei ole vastakiiltoa.

Tapani Hollmingin esitys oli kiinnostava ja sen anti perustui tavanomaisen keittiökäkaluston käyttöön. Ainoastaan timanttiviila teki poikkeuksen.

Tuloksiin veitsiä vaihtamalla

Ammattikalastaja Vesa Rantamaa oli esityksessään täysin toisilla linjoilla.

Hän näytti, miten veitsiä vaihtamalla saadaan aikaan ruodottomat fileet kalasta kuin kalasta.

Ammattifileeraajan käsittelyssä niin ahvenet, siiat, kirjolohet sekä merilohet muuttuivat käden käänteessä ruodottomiksi fileiksi.

Vesa Rantamaa opetti myös kalapihtien käyttöä keskiruotojen poistamisessa fileistä.

Kalankäsittelytaituri taikoi myös paistovalmiit fileet uunivalmiiksi kalaherkuiksi, milloin paloittelemalla, toisinaan eri kalalajeja yhdistelemällä, joko rullaten tai yhdistellen tuoreen ja kylmäsavustetun uunivalmiiksi herkuiksi.

Yhteistä tuntui molemmilla herroilla olevan sen verran, että fileerauksen alkaessa katkaistaan kalalta kaulajänteet. Vasta sitten lähdetään fileoimaan ja veitsi pidetään

tietyssä näppituntuman kulmassa tilanteesta riippuen.

Todelliset taitajat

Vesa Rantamaa teroittelee veistänsä perinteisellä metallisella pyörösauvalla, jota Hollming timanttikovasimmallaan vieroksui.

– Näin teroitettulla veitsellä lohesta jää vain vahva nahka. Siitä voi tehdä vaikkapa tyttöystävälle srtingit sekä rintaliivit, ellei halua sitä hukkaan heittää, valisti Rantamaa.

Monet kalankäsittelytaiteilijoiden esitystä seuranneet leijonaveljet olivat sitä mieltä, että Rauman silakkamarkkinoilla tuskin tarvitaan valtakunnallisia kykyjä vastaisuudessa, kun omasta maakunnastakin löytyy todellisia taitajia..

Antti

Vesa Rantamaan vihje kotoisille kalankäsittelijöille:

Jos käsiteltävään kalaan koskee paljalla sormilla, säilyy se jääkaappilämössä kolme päivää. Jos sitä käsitellään kumihanskoilla, on säilyvyys 5–6 päivää.

Kävin toukokuun kiireiden keskellä Pohjois-Haagan perinteisessä lasten leikkipuiston kevätjuhlassa. Aktiviteetti on muistaakseni viidentoista vuoden takaa. Lapsille oli kaikenlaista lastenohjelmaa laulukilpailuja, tikanheittoa, pellen kanssa leikkittelyä ynnä muuta kivaa. Leikkipuiston aidan taakse oli järjestetty koirista, kissoista ja lampaista hieno eläinpuisto.

Leijonat olivat mukana perinteisten makupalatarjoilujen kera, makkaraa, popkorneja, Marskin taikinaan paistettuja vohveleita ym. Aikuisillekin jotain: kahvia ja pullaa. terveisin Timppa ja Laku

Kuten kuvasta näkyy osaavat Rauma/Reimarin veljet ja ladyt myös matkustella. Taustalla Malagan satama ja satamakuppilan edusta. Vahinko, että satuimme aika myöhään iltapäivällä paikalle, eivät saaneet raumalaiset nauttia paikallista hyvää ruokaa muuten kuin tapasin muodossa, eivätkä nähneet miten espanjalainen siesta aloitetaan pikku palalla purtavaa, kahvilla, oluella ja brändillä sekä tietenkin hyvällä punaviinillä. Kapakka on aivan täynnä – poliisit, tullimiehet, sataman duunarit ja muut virkamiehet nauttivat päivän lepohetkestä – heti kun tauko päättyy jatketaan matkaa, kuka kävellen, autolla tai fillarilla – kukin konstillaan.

Mies motkottaa vaimolleen:

*Minulla ei ole mitään sitä vastaan, että koulutat koira!
Mutta sitä minä en salli, että se täyttää sanaristikkoni!*

Mies rehenteli vaimolleen:

*Sinä et pysty koira kouluttamaan.
Kun pyydän sitä aamulla hakemaan lehden postilaatikosta se ei erota
Länsi Suomea Satakunnan Kansasta.*

Järkisyistä huolimatta

Miten voi koulutettu, rationaalinen mies päätyä ostamaan moottoripyörän? Kysymys on aiheellinen. Moottoripyörät ovat paitsi järkyttävän kalliita, myös todistetusti vaarallisia. Ne eivät ole edes mitenkään käteviä. Pientä kioskireissua varten pitää pukea päälle täysi haarniska. Tämä kaikki on totta, en kiellä sitä. Voisin vielä lisätä, että pientenkin tavaroiden kuljettaminen on MP:llä vaikeaa, enkä myöskään nauti mitenkään erityisesti siitä kun joudun esiintymään mustissa nahkahousuissa julkisilla paikoilla. Ja kaikista järkisyistä huolimatta olen moottoripyöräilijä. Taudinkuvaani ymmärtääksenne minun on kerrottava jotakin lapsuudenympäristöstäni.

Lapsuudenkotini naapurissa, Kirkkonummen Jorvaksessa asui – ja asuu vielä tänäkin päivänä – moninkertainen trialin suomenmestari ja MM-osakilpailuissakin pärjännyt suomalaiskuljettaja Peter Jahn. Hänen isänsä, Päijänteen ympäriajon voittaja Lars

Uusikaupunki.

Uusikaupunki.

Jahn, tolkkutti meille mopoileville pikkupojille, että mies ei ole se joka uskaltaa ajaa kovaa, vaan se joka osaa hallita ajokkinsa täydellisesti myös kävelyvauhdissa. Kyllä sellaista miestä piti uskoa. Jahnin perheen vaikutusta lienee myös se, että muuten niin yleiseen mopojen virittelyyn ei kylällä oikein innostuttu. Moni silloisesta kaveripiiristäni on myöhemmin menestynyt hyvin trialin suomenmestaruuskilpailuissa. Minä ajelin porukan kanssa metsässä ensin mopolla ja sitten Yamahan endurolla. Jossain vaiheessa kuitenkin huomasin, että moottoripyörällä pitää päästä myös ”kylille” ja ennen kaikkea Unionin baariin, eikä siihen hommaan sovi kilvetön metsäpyörä. Niinpä päädyin hankkimaan pari katupyörää, ensin kaksitahtisen Yamaha RD 250 LC:n ja myöhemmin varsinaisen tykin, Suzuki Katanan. Katana tuli liian kalliiksi. Rahani loppuivat tarkalleen sanottuna Juvalla: Mikkelin ja Savonlinnan valtateiden risteyksessä. Siihen simahti Suzukin laturi. Myin pyörän rikkinäisenä pois käsistäni. Tilalle tuli auto, jossa oli moottori-

pyörääni verrattuna kaksi kertaa vähemmän tehoa ja kymmenen kertaa enemmän painoa. Näin jälkikäteen ajateltuna ratkaisu saattoi olla terveellinen.

Nuoruuden haaveet vasta 40–50-vuotiaana

Lehdissä on kerrottu, että moottoripyöräkauppiaille menee tällä hetkellä hyvin. Syyinä ovat yleinen noususuhdanne, keventynyt verotus ja ennen kaikkea uusi ostajakunta, ns. uusmotoristit. Monella moottoripyöräriä kioskillä ihailleen katselleella pojalla on mahdollisuus toteuttaa nuoruuden haaveensa vasta 40–50-vuotiaana. Joukossa on myös meitä jotka jatkavat teini-ikäisenä kesken jäänyttä harrastustaan.

Harrastus lähti uudelleen käyntiin aika akkiarvaamatta. Vaimoni Jaana yllätti minut pari vuotta sitten kysymällä, että miksen ostaisi itselleni moottoripyörää, kun aina kuitenkin siitä puhun. Koetin ensiksi vähän estellä ja sanoa, että ajaminen ei ehkä tunnu enää kivalta, ehken enää edes osaa. Harkitsin asiaa koko kevään ja kesän. Huomasin, etten tiedä enää mitään nykyprätikistä. Pari kuukautta meni päivittäessä tietojani uudesta moottoripyöräteknikasta, uusista malleista, hinnoista ja varusteista. Pitkän harkinnan ja ankaran internetin selaamisen jälkeen päätin ostaa itselleni aivan uuden Triumphin 995 cm³ Speed Triplen. Se on sellainen ”teini-unelma”, täysin kattamaton ”rähinäpyörä”. Sillä on mukava ajella pikkuteitä ja pyöriä kaupungilla. Trumppa on leveän ohjaustankonsa ja kohtuullisen keulakulmansa vuoksi helppo hallittava. Kolmisylinterinen omalaa- tuista ääntä pitävä moottori tuottaa vääntöä yli 100 Nm ja tehoa siinä 120 hp. Ei siis mikään nuhapumppu. Varsinkin kylmillä renkailla ote tienpintaan lipsui helposti jos kaasua käsitteli varomattomasti.

Uudet varusteetkin piti hankkia, eikä rahanmenolle näkynyt siis loppua. Varusteissa ei kannata säästellä, sen olin oppinut jo kauan sitten. Niinpä hankin hyvän lasikuitupyörän, Goretex-ajoasun, panssaroidut saappaat, selkähanskat ja hanskat. Varusteiden yhteishinta oli noin 1500 EUR. Ajattelette ehkä, että hankintani loppuivat siihen. Vääriin. Ajaessani ensimmäisiä pidempiä lenkkejä uudella Triumphillani ihmettelin, että miksi en muista tuulen paineen häirinneen ajamistani silloin ennen. Nyt sain pitää kiinni oikein kunnolla, rystyset valkoisina, ja silti tuntui kuin olisi ollut juuri lentämässä pois kyydistä. Voin sanoa, että maantieajo ei ollut rentouttavaa eikä leppoisaa. Nopeuden noustessa yli 80 km/h, alkoi ajaminen tuntua aika epämuksalvalta. Asia vähän vaivasi, olinhan sijoittanut prätikään ja varusteisiin – puhumattakaan vakuutusmaksuista – repullisen rahaa.

Pohdin tätä ongelmaa talvella ja tulin siihen tulokseen, että syynä on uusi ja huippulaatua oleva goretex -ajoasuni. Päätin – vähän kirvelevin mielin – sijoittaa vielä vähän lisää rahaa ajoasuuni: ostin nahkapuvun. Ja

Uusi mopo omassa pihassa.

katso! Kaikki muuttui. Ei enää tuulenpainetta, ei väääränmallisesta takin kauluksesta johtuvaa viheltävää ääntä kypärässä, ei ajoasun paksuudesta johtunutta epämääräistä tuntumaa pyörään. Ajaminen tuntui taas siltä kuin silloin joskus ennen. Paitsi, että alla oli nyt entistä tehokkaampi ja mukavampi kulkuväline.

Yhteisellä ajelulla 10-vuotishääpäivänä

Kävimme vaimoni Jaanan kanssa ensimmäisellä yhteisellä ajelullamme kymmenvuotishääpäivänämme. Vaikka tuo reissu oli aivan lyhyt, sytytti se kipinän yhteiselle harrastuksellemme. Jaana osaa istua kyydissä niin kuin olisi prätikän satulassa kasvanut. Triumph oli ihan kelpo pyörä siihen mihin se oli tarkoitettu, mutta huonokuntoisella, kuoppaisella tiellä se ei ollut oikein kotonaan. Yksin ajaessa kuoppainen asfaltti ei aiheuttanut vielä suuria ongelmia, mutta kuormattuna ajo muuttui helposti aika rasittavaksi. Löysin siis nopeasti tekosyitä uuden MP:n katselulle.

Triumph vaihtuu bemariin

Sain viime elokuussa mahdollisuuden koeajaa Tampereella BMW K1200R:ää. Olin myyty, ja niin oli pian myös punainen Triumphini. Bemarkissa on reippaasti yli 160 hp, joten silläkään ei jää jalkoihin. Elektronisesti säädettävä alusta osoittautui käytännössä todella hyväksi, nyt Uuteenkaupunkiin voi harkita ajavansa myös tuota kammottavassa kunnossa olevaa Rauma-Pyhäranta -reittiä. No, ei sitä vieläkään ihan silmät kiinni voi päästää.

Julkisuudessa esitettyjen tilastojen mukaan ”uusmotoristit” ovat onnettomuusalttiita kuljettajia. Kun näitä onnettomuustilastoja katsoo ammattilaisen silmin, voi havaita että asia ei ole välttämättä aivan yksinkertainen. Toki aina on ollut sellaista porukkaa jolla on ollut paljon rahaa mutta olematon itsesuojeluvaisto ja vähän järkeä. Yhdistelmä on tappava.

Varttuneet motoristit joutuvat toisenlaisiin onnettomuuksiin kuin 20-kymppiset harrastetoverinsa. Puolet moottoripyöräonnettomuuksista tapahtuu kaupunkinopeusalueilla. Tyypillisimmät varttuneiden motoristien liikenneonnettomuudet ovat 1) risteysonnettomuudet (esim. auto tulee kolmion takaa suoraan eteen) ja 2) ajoneuvon hallinnan menetys ilman toisen osapuolen vaikutusta (esim. liikaa vauhtia kurvissa). Nuoriso joutuu peräänajo ja ohitusonnettomuuksiin meitä vanhuksia useammin.

Moottoripyörällä liikkuessani olen kokenut maantiellä jos jonkinlaisia tilanteita. Joistakin vaaratilanteista olen selvinnyt taidolla, useimmista puhtaalla onnella – tai varjeluksella. Useammin kuin kerran vaaratilanne on syntynyt oikealle kääntyttäessä. Varsinkin maantienopeuksissa autoilijat saattavat ohittaa risteykseen kääntyvän MP:n vaihtamatta kaistaa. Toinen tyypillinen vaaratilanne syntyy autoilijan ajaessa takana liian lähellä. Omassa pyörässäni on ABS-jarrut – ja kuten ehkä voitte uskoa – pyörä pysähtyy todella nopeasti. Varovaisesti ajaminen on todella vaikeaa, sillä silloin tulee helposti jännittäneeksi hartioita. Tämä johtaa ns. ”hartialukkoon”, eräänlaiseen kangistumistilaan, mikä estää nopeat väistöliikkeet. Yksi moottoripyöräilyn paradokseista on, että myös varovaisuus voi olla vaarallista.

Lauri Kempainen

Joulusatu

Teuraspossu Juulian onnellisin joulu

Possu nimeltä Julia oli varttunut kotisikalassaan nopeasti kunnan jouluporsaan mittoihin.

Ruokailut automaatista olivat vuorokauden kohokohta ja Juulia oli oppinut pitämään puolensa.

Salvetut porsaas eli entiset karjupojat, olivat ahdistunutta porukkaa harrastaen sikalakiusaamista saparoista sekä korvista repimällä. Juuliana ne eivät kuitenkaan uskaltaneet kiusata. Sen verran tyttöpossussa oli tuhtia niskaa ja kamaraa, etteivät eunukit silmille hyppineet.

Teurastamon auto saapui jo aamuvarhaisella.

– Lähdetäänpäs kiltit porsaas vähän pikkujouluajelulle!

Juulia ja muut porsaas ohjattiin suureen sikakuljetuksiin suunniteltuun matkailuautoon, jossa tunnelma oli viihtyisä. Ikkunapaikan toisesta kerroksesta vallannut Juulia katseli ohi kiitäviä maisemia.

Tämä se vasta oli porsaalle sopivaa elämää. Aivan toista, kuin kotisikalassa.

– No niin arvoisat porsaas! Sitten mennäänkin tekemään pieniä jouluvalmisteluja!

Ensimmäisen kerroksen porsaas hoputettiin kulkemaan vaneriaidattua kujaa pitkin. Juulia kau-

histui suunniltaan nähdessään, millaisia mainitut pikkujouluvalmistelut olivat.

Tuttu possu joutui sähköpihteihin ja kaatui oitis kuolleena lattialle. Naapurikarsinan pojan kaulavaltimosta päästettiin verta lattialle. Kinnerissä roikui Juulian karsinakaveri, jota teurastaja suolisti.

Säikähtänyt Juulia teki täyskäännöksen kaataen vahtimiehen, loikaten yli vaneriaidan syöksyen vapauteen.

– Saamarin sika! Yksi porsaista karkasi!

Juulia pinkoi yli peltoaukean. Pihamaalla käynnistettiin mopo ja poskiontelotulehdusta poteva laiska susikoira vapautettiin tarhastaan. Sydän teutaro rinnassa, mutta porsas juoksi henkensä edestä metsään ja kaivautui suuren kuusen alaoksien alle lepäämään, kunnes nukahti.

– Taidat olla se tilateurastamon porukan jahtama porsas? Torahampailla varustettu suuri karvainen kärsä nuuhki Juuliana. Pelottava menninkäinen vaikutti kuitenkin ystävälliseltä.

– Niin olen. Nimeni on Juulia.

Torahampainen esittäytyi Waltteriksi, kertoi olevansa Juulian heimoveljeksi, villisika, virolaisten maahanmuuttajien jälkeläinen.

– Mennään meille, niin olet turvassa.

Waltteri johdatti Juulian syvällä metsässä sijaitsevaan kotiluolaansa, jossa odottivat pikkupossut Ihra ja Roisko. Saparot vipattaen ne tervehtivät vierasta.

Juulian oli helppo kotiutua uusiin oloihinsa. Ystävällinen Waltteri oli surullinen villisika. Ilmeni, että metsästäjät olivat surmanneet pikkuporsaitten emon.

– Olisi mukavaa, jos sinä Juulia viettäisit joulua kanssamme, kun meillä ei enää ole äitiäkään, ehdottivat Ihra ja Roisko

Joulun valmistelut olivat täysin erilaiset, kuin tilateurastamossa.

Waltteri oli syksyn aikana varastoinut maakuoppaan viljelysmailta tonkimiaan perunoita, lanttuja ja nauriita. Luolan jouluaterialle katettiin myös punajuuria, porkkanoita sekä muutama mehevä kaali. Ateria koristeltiin pihlajanmarjoilla.

Rehuvalmisteita automaattista ikänsä syönyt Juulia ei ollut osannut kuvitellakaan, miten hyvältä tällaiset herkut maistuvat.

Kun Ihra ja Roisko kellahtivat vatsa täynnä katarjapetilteen, ehdotti Waltteri Juulialle, että läh-

dettäisiin vielä vähän katsomaan jouluyön tähti-taivasta.

Mitään niin kaunista ei Juulia ollut elämässään nähnyt, kuin tähtitaivaan ja raikkaalta tuoksuvienn kuusten välistä pilkottavan kuun.

Waltteri vaikutti omituisen vaivautuneelta, röhki ja tuhisi kärsäänsä, kunnes sai sanottua:

– Tulisitko Juulia minulle emakoksi? Minä nyt olen vaan tällainen metsäläinen, ja luolassa asuja. Sinä taas olet tottunut hienoon automaattisikalaan. Mutta kun Ihra ja Roiskokin pitävät sinusta. Sitten minun pitäisi kertoa vielä yksi asia.

– Anna tulla vaan. Ystävälle voi aina puhua.
– Minä rakastan sinua Juulia.
– Voi Waltteri! Olet sinä viltin ja miehekkäin tapaamani sika. Mielelläni tulen sinulle emakoksi. Uuden pahnueenkin sinulle pyöräyttäisin!

Lumihuntu himmensi tähtitaivaan ja kuun. Se laskeutui valkeana peitteenä kuusten oksille.

Ja villisika Waltterin kotiluolassa kuorsasi jouluyötä onnellinen uusperhe.

Antti

Ladyjen lahjoittama huvimaja on ihana piriste vanhuksille

LC Reimari-ladyjen Uudenlahden vanhainkodille lahjoittama huvimaja on saanut varsin onnistuneen nimen: HUVITUS

Hankkeen alulle laittanut lady Hannele Korvenoja kertoo, että nimi juontuu majan lähistöllä kasvavasta omenapuusta, joka tuottaa Huvitus-lajikkeen hedelmiä. Nimi korostaa mukavasti myös majan käyttötarkoitusta.

Ladyjen hankkima huvimaja edellytti hankintahintansa 1500 euron lisäksi melkoisesti talkootyötä, johon osallistui kiitettävällä tavalla myös joukko toimeliaita urosleijonijäseniä.

Majan luovutus tapahtui Uudenlahden vanhainkodissa kesäkuun 17. päivänä, jolloin vastaanotti vanhustyön johtaja Leila Koski.

Helteinen kesä oli juuri sopiva ajankohta hankkeen toteutumiselle, joka toi oivallisen piristykseen vanhainkodin elämänmenoon.

Huvimaja kuin taivaan lahja

Leila Koski kertoo, että Lions Ladyjen vanhainkodille lahjoittama huvimaja on ollut varsin tarpeellinen ja tuottanut vanhuksille paljon iloa.

Talossa oli jo pitkään ajateltu, että sen pihiirissä tarvittaisiin joku mielekäs ulkoilmakohde, joten huvimaja tuli kuin taivaan lahjana.

– Siellä on kesän ja lämpimän kesän ja syksyn aikana pidetty erinäisiä kahvikekkeitä. Omaiset ovat tervetulleita vanhukseensa huvimajassa, joka on niin lähellä taloa, että sinne voi mennä vaikka lämpimällä sadeilmalla nauttimaan ulkoilmasta.

Huvimajan luovutus.

Vanhainkodissa kartanon tuntua

Leila kertoo, että Uudenlahden vanhainkoti täyttää ensi vuonna 37 vuotta. Päärakennus on valmistunut vuonna 1937, jolloin se tehtiin kunnalliskodiksi.

Näyttävän näköisen päärakennuksen on jopa luultu olevan vanha kartano.

– Onhan se upea rakennus, omenaputarhan ympäröimä ja kyllä sen ulkonäössä on tietynlaista kartanon tuntua, kuten ympäristössäänkin. Huvimaja lisää oivallisesti tätä tuntua.

Tulevaisuus vaakalaudalla

Leila Koski kertoo, että vanhainkodille on laadittu saneeraussuunnitelma.

– Rauman kaupungin tilatoimikunta tuustuu joulukuussa taloon perusteellisesti ja heidän pitäisi ottaa kantaa siihen, mitä tälle rakennukselle jatkossa pitäisi tehdä, jotta sitä voisi edelleen käyttää vanhainkotina tai olisiko jokin muu vaihtoehto sopivampi?

Eräs ongelma on 1960-luvulla rakennettu matala lisäsiipi eli niin sanottu sairaosasto. Tälle osalle vanhainkotiä ei koskaan ole tehty peruskorjausta, joten siellä alkaa olla esimerkiksi putkiongelmia.

– Kannattaako osastoa saneerata. Saa-daanko siitä edelleen vanhuskäyttöön soveltuva tila vai luovutaanko vanhuskäytöstä ja siirretään rakennukseen joitakin muita toimintoja. Tämä on nyt arvoituksellinen asia.

Huvimaja sinnessä vanhuksetkin

Koski kertoo, että Uudenlahden vanhainkodissa on 51 asukasta. Sen vieressä toimii vaikeavammaisten kuusiapaikkainen ryhmäkoti Puhti.

– Tulevaisuus näyttää, mitä vanhainkodille tapahtuu. Tapahtuipa mitä tahansa, niin LC Rauma/Reimarin Ladyjen lahjoittama huvimaja siirretään tarvittaessa sinne, minne vanhuksetkin. Se on ihastuttava piriste, jota tarvitaan, olivatpa tulevaisuuden muutokset minkälaisia tahansa, sanoo Leila Koski.

Teksti: Antti, kuva: Jukka

Eila ja Leila asukkaiden ympäröimänä.